

Republikaanien ja demokraattien kuoleva politiikka

Vaaliohjelmat, jotka demokraatti- ja republikaanipuolueet konventsioneissaan hyväksyivät, olivat niin yhtäläiset, että puolueiden vaalitaisteluiden johtajat olivat aivan ymmällä, mistä saa da erikoiskysymys, jota painostamalla ja laajentamalla voi puolueen johtaa voittoon. Poliittisissa piireissä kärsimättömästi odotettiin presidentinehdokaiden hyväksymispuheita. Uskottiin, että kumpainenkin ehdokkaista tekevät erikoisiksi vaalikysymyksikseen ohjelmansa hämäräperäiset kohdat, jotka ovat tulkinnan varassa.

Porvarien kummankin valtuutetun presidentin ehdokkaat ovat nyt pitäneet hyväksymispuheensa. Ensimmäinen "vaalitaistelu-kahakka" on suoritettu. Mutta puheet eivät paljastaneet, kuten demokraattisissa ja republikaanisissa piireissä odotettiin, mitään syvempää erimielisyyttä näiden puolueiden välillä. Asiallisesti kummankin puolueen vaaliohjelma pysyi samana. Lainaamme tähän muutamia näytteitä senaattori Hardingin ja kuvernööri Coxin puheiden pääkohdista, joista heidän odotettiin tekevän voimakkaammat vaalivalittinsa.

Rauhasta, rauhansopimuksesta ja Kansainliitosta senaattori Harding lausui:

"Minä lupaan teille muodollisen ja tehokkaan rauhan niin pian kuin republikaaninen kongressi ehtii rauhanjulistuksen hyväksyä republikaanisen presidentin allekirjoitettavaksi. Senjälkeen me voimme kääntyä uudelleenjärjestämistyöhön kotona ja pyrkiä tietoisesti niihin toivottuihin maailman keskinäisiin suhteisiin, jotka tyydyttävät omaantuntoa ja pyrkimyksiä ja kumminkin pitävät meidät erossa vaarallisista liittoumistista.

"Senaatin antaessa neuvoja, kuten perustuslaki säättää, minä toivorikkaana lähestyn Europan ja koko maailman kansoja esittäen, että yhteisymmärrys, joka tekee meistä taipuisan osallisen

kansojen keskittämässä uusiin keskinäisiin suhteisiin, yhdistää maailman, Yhdysvallat mukaan luettuna, moraaliset voimat rauhan ja kansainvälisen oikeuden ylläpitämiseen, kuitenkin jättäen Amerikan vapaaksi, riippumattomaksi, ja itseensä luottavaksi, mutta joka siitä huolimatta tarjoaa ystävyyttä kaikille maailmalle."

Kuvernööri Cox lausui samasta asiasta:

"Minä en sano, että Kansainliitto on täydellinen. Mikään ihmisten laatima asiakirja ei sitä ole. Kuten te tiedätte minä itsekkin olen esittänyt siihen kaksi poikkeusta, mutta sellaista poikkeusta ei saa tehdä, joka tekee rauhansopimuksen mitättömäksi.

"Luonnollisestikin on ymmärrettävä, että Kansainliiton tarkoitusta käytäntöön saattaessaan Yhdysvaltain hallituksen on aina toimittava tarkasti noudattamalla Yhdysvaltain perustuslain määräyksiä ja tarkoituksia, joita ei voida sopimuksien teko vallalla mitenkään muuttaa."

Republikaanien suhtautumisesta työväestöön senaattori Harding lausui:

"Minä toivon korkeiden palkkojen pysyvän voimassa yhdellä määrättyllä ehdolla — nimittäin että palkkatyöläinen antaa työllään palkkaansa vastaan arvon. Tämä on parhain keino, mitä meillä on, alentaa elantokustannuksia.

"Me emme vastusta, vaan hyväksyimme joukkosopimukset, koska työläisillä sellaisten tekemiseen on ilmeinen oikeus, mutta me tiukasti vaadimme, ettei sen oikeuden käyttö saa hävittää yksilön yhtä pyhää oikeutta elinkeinonsa harjoittamiseen. Jokaisella amerikalaisella on oikeus erota työstään ja jokaisella amerikalaisella on myös yhtäläinen oikeus etsiä työtä mistä tahansa.

"Lakko hallitusta vastaan on oikeudenmukaisesti kielletty, sillä hallituksen toimiin ei sisälly voittoperiaatteita,

jotka ovat ominaisia yksityisille liikkeille.”

Kuvernööri Cox lausui samasta asiasta:

”Tuotannon rajoittaminen joko liittoutumalla hintojen korottamiseksi tai yhdistymällä persoonallisen voiton lisäämiseksi on leimattava raakalaisuudeksi.

”On kuitenkin olemassa yhtä selvästi merkitty toimintapohja kuin keskipäivän aurinko, joka on tasapuolinen sekä pääomaa että työtä kohtaan. Minä olen koettanut olla tällä kannalla ja minä uskon olevani täysin oikeassa esittäessäni sitä työlle ja pääomalle. Molempien on seurattava kultaista sääntöä ja meidän on jaettava oikeutta tasapuolisella kädellä.

”On perustettava komissioni, joka presidentin määräyksestä, huolisesti tutkii valtioiden väliseen kauppaan vaikuttavien teollisuusriitojen yhteydessä olevia selkkoja. Sen on julaistava selville saamansa tosiasiat, tekemättä minikäänlaisia johtopäätelmiä. Yleinen mielipide muodostuu näiden todistusten mukaiseksi. Sen voidaan luottaa aina olevan tasapuolisen ja se tulee olemaan vallitseva.”

Kieltolaista senaattori Harding lausui:

”Minä uskon lain voimaansaattamiseen. Jos tulen valituksi, aion olla perustuslaillinen presidentti ja siksi on mahdollinen jättää perustuslakia huomioonottamatta ja kokonaan käsittämättöintä kiertää lakia silloin kun me olemme kaikissa asioissa laillisen hallituksen kannalla. Ihmiset tulevat aina olemaan erimielisiä eri lakien hyväksymisen järjestyksen suhteen — on olemassa myös eräviä mielipiteitä kahdeksanentoista perustuslakimuutoksen ja voimaansaattamisen koskevien asetusten suhteen, mutta rebellisestä lain voimaan saattamisesta ei voi olla eräviä mielipiteitä.

”Lain muuttaminen tai kumoaminen kuuluu vapaan kansan oikeuksiin ja sitä on käytettävä milloin tahansa harkinnan tuloksena saavutettu järjestyvä yleinen mielipide siihen velvoittaa, mutta lain vääristelemisen ja kiertämi-

nen johtaa hallinnolliseen epäonnistumiseen.”

Kuvernööri Cox lausui kieltolaista:

”Kieltolaiksi on saatettu voimaan perustuslakiläyöksellä ja liittovaltion lailla. Yhdysvaltain presidentti vannoutuu ylläpitämään molempia lakeja. Tapani ei ole koskaan ollut rikkoa valaani ja yleinen virkailija, joka ei pane voimaan lakia on pahempi kuin lainrikkokkoja. Me hyväksymme molemmat sekä perustuslain että liittovaltion lait enemmistön tahdon ilmauksina. Minä edustan sitä Jeffersonilaista periaatetta, että enemmistö voi tehdä kuten tahtoo kieltolain suhteen. Enemmistö voi jättää sen lakikirjoitoin tai kumota sen, mutta niin kauan kuin minä olen yleisenä virkamiehenä, minä suhtaudun ole massa olevaan enemmistön tahtoon.”

Näisten äänioikeuskysymyksen suhteen senaattori Harding lausui:

”Puolueenpäätöksellä, senaatin pöytäkirjaan merkityllä äänestykselläni ja oman vakaumukseni perusteella minä olen tämän oikeudenmukaisen lain kannattaja. Minun vilpittöin toivoni ja harvas haluni on, että yksi tarvittava valtio piakkoin vahvistaa yhtäläisen ja yleisen äänioikeuden.”

Kuvernööri Cox lausui:

”Jokainen valtio ja maa, joka on kehitellyt naisten äänioikeudella, on antanut todistuksia siitä, että naispuoliset äänestäjät ovat lisänneet kokonaisuuden määrää. Aika on tullut, jolloin koko Yhdysvaltain naisille on annettava poliittinen vapaus.”

Nämä kohdat ovat kummankin puolueen ohjelmissa tärkeimpiä kohtia. Vaikka kuinka tarkasti tutkii presidentin ehdokkaiden lausuntoja niistä, niin mitään syvempää periaatteellista eroavaisuutta ei ole huomattavissa. Kumpikin ehdokas on tulkinut ajatuksiaan vain eri sanoilla.

Eikä näiden puolueiden välillä voikaan olla mitään erimielisyyttä. Molemmat niistä ovat nuoruuden ja miehuuden ikänsä eläneen suurkapitalismin puolueita. Kapitalismin on kehittyneen täydellisyyteensä maassa ja kapitalismin valtalaitokset hallituskoneistossa ovat saaneet varmat muotonsa. Mitään kehittyvän ja laajentuvan yhteis-

kuntajärjestelmän taloudellisista riennosta syntyviä poliittisia kysymyksiä ei tule esille. Porvariston sisäinen politiikka on tullut kuolleeseen tilaan. Siinä ei ilmene edistyspyrkimyksiä. Koko porvarillisen politiikan ja valtiomiestaidon ainoa tehtävä on säilyttää se mikä on ennen luotu. Kumpikin porvarillinen valtapuolue tästä syystä saarua vain vallitsevien amerikalai-
stien — poliittisten sekä taloudellisten — säilyttämistä.

Vetoovain ja innostavain vaalikysymysten täytyy saada alkunsa ihmisten taloudellisista ja yhteiskunnallisista edistysriennosta. Porvaristolla ei ole sellaisia. Niitä voi olla vain sillä luokalla, joka kärsii porvarillisesta järjestelmästä ja porvariston vallasta ja joka pyrkii johonkin parempaan ja edistyneempään yhteiskuntamuotoon. Mikään porvarillisvapaamielinen puolue ei enää voi herättää suuria vaalikysymyksiä. Sellaisen aika on mennyt. Porvarillisvapaamielinen puolue voi vain arvostella nykyisen järjestelmän rasittavia ja sortavia muotoja, mutta se ei voi esittää sen tilalle mitään uutta, koska yhteiskunnan perinpohjainen muutos ei ole vapaamielisenkään porvariston etujen mukaista.

Taistelua ja innostusta politiikkaan kykenee tuomaan vain sellaisen luokan puolue, jonka taloudellisten etujen mukaista on kukistaa vallitseva ja kansakunnan enemmistön etujen vastainen järjestelmä ja rakentaa uusi ja parempi

yhteiskuntajärjestelmä sen sijalle — toisin sanoen hävittää ne esteet, jotka ovat tulleet ihmisyyteen edelleen kehittymisen tielle. Sellainen puolue Amerikan politiikassa on Sosialistipuolue. Se julistaa yksityisomistukselle ja työväenluokan riistolle perustuvan järjestelmän kumoamista ja yhteiskunnalliselle omistukselle perustuvan sosialistisen järjestelmän muodostamista. Sosialistipuolueen yhdeltä puolen ja kaikkien porvaripuolueiden toiselta puolen välillä on sovittamaton juopa. Ensiksi mainittu tahtoo kumota vallitsevan järjestelmän ja kaikki vilmeksimainitut tahtovat sen säilyttää. Vaalitaistelut tästä eteenpäin keskittyvät näiden kahden kysymyksen ympärille. Tällä hetkellä sosialistipuolue on vielä heikko. Näennäinen vaalitaistelu käydään vielä porvaripuolueiden välillä. Mutta se seikka, että porvaripuolueiden politiikka on saavuttanut tällaisen "kuolleen tilan," jossa sen suurten puolueiden ohjelmat eivät eroa asiallisesti toisistaan ja jossa näillä puolueilla ei ole minäänlaista todellista ja käytännöllistä ratkaisua esitettävänä päivä päivältä pahemmiksi käyville kansan suuren enemmistön jokapäiväistä elämää koskeville taloudellisille kysymyksille, jouduttaa sitä aikaa, jolloin vaalitaistelutkin yhä laajemmassa mittakaavassa tulevat täällä kuten muuallakin luokkien, työväestön ja porvariston, väliseksi kamppailuiksi.

Kuuletko?

Kuule kuinka surusävel,
kaikuu kautta maailman!
Kansat kuihtuu ikeen alla,
sortovallan raaimman.
Kuule kuinka äidit huokaa
epätoivon tuskissa!
Pojat viedään turman teille
sodan murhajoukoissa.

Kuule kuinka isät raivoo
taistelussa elämän,
kun leipäkilpailussa
monet jo syöstään syrjähän.
Riehuu suuret kansalaumat,
syytä vaan he tunne ei,
eivät huomaa riistovaltaa,
joka onnen rauhan vei.

M. Hahl.